

Welke toekomst in Libanon?

Het land van de ceders vraagt zich af wat de mogelijkheden zijn om uit de ernstige politieke, economische en gezondheids crisis te komen die onlangs is geëxplodeerd. De hoop sterft nooit in een land dat oneindig veel wisselvalligheden heeft gekend.

Met de recente Week voor een Verenigde Wereld wilde de Libanese

Focolaregemeenschap, zowel jongeren als volwassenen, nadenken over de moeilijke vooruitzichten van de diepe ontwrichting die het land teistert. Er zijn inderdaad **veel crises die zich opstapelen: op politiek en sociaal**

niveau, met de revolutie die op 17 oktober jongstleden begon en die werd ontketend tegen de heersende klasse van het land, beschuldigd van corruptie en onbekwaamheid in het openbaar bestuur; **de economische crisis**, die in maart jongstleden haar dieptepunt heeft laten zien, toen de regering verklaarde dat zij haar schuld van 1,2 miljard dollar aan de Europese Unie niet kan terugbetalen, en in de afgelopen weken, met de val van de Libanese lire; en tot slot, **de gezondheids crisis als gevolg van het coronavirus**, dat zich niet buitensporig heeft verspreid (minder dan duizend besmette mensen voor minder dan 30 doden), maar dat het land desalniettemin tot een lange periode van segregatie heeft geleid.

Om al deze redenen nemen vooral jongeren een oude traditie in het land op, namelijk om weg te gaan bij gebrek aan perspectief. We mogen niet vergeten dat er voor elke 4

Libanezen die in hun land leven, ongeveer 12 verspreid zijn over de hele wereld. Emigratie is vooral pijnlijk voor de Libanezen die (terecht) zeggen dat ze een prachtig land hebben, rijk aan geschiedenis en natuurschoon, een zuidelijk kruispunt voor allerlei soorten bedrijven, de thuisbasis van Nobelprijswinnaars, filmmakers en schrijvers, heiligen en wetenschappers. Ook moet worden benadrukt hoe pijnlijk de diaspora is, gezien de ongelooflijke gehechtheid aan de familie die de Libanezen bij elke gelegenheid laten zien.

In dit kader organiseerde het lokale Focolare een Webinar, waaraan ongeveer 300 mensen uit verschillende landen, van Canada tot Australië, van Spanje tot Italië, deelnamen, met de titel: "Bouwen aan een toekomst door te leven voor broederschap".

Twee advocaten, M. Farah en M. Mehanna, hebben **een van de ernstigste bedreigingen voor Libanon voorgesteld: het gevaarlijke gebrek aan rechtszekerheid** in een land met 18 verschillende religieuze gemeenschappen die verenigd zijn door een politiek systeem van "confessionele democratie" dat uniek is in de wereld. Zij werden gevolgd door de getuigenissen van twee jonge echtparen die een tiental jaren geleden besloten om na enkele jaren werkervaring in het buitenland terug te keren naar Libanon om bij te dragen aan de wederopbouw van het land na de burgeroorlog. Zo getuigden Imad en Clara Moukarzel (die op sociaal en humanitair gebied werken) en Fady en Cinthia Tohme (beide artsen) dat het mogelijk is om te blijven of terug te keren om een rijk land als Libanon niet op te geven aan de reactionaire krachten. Tony Ward, een top modeondernemer, deelde toen zijn beslissing om twintig jaar geleden terug te keren naar zijn thuisland, waar hij in een geglobaliseerde omgeving werkt. Hij vertelde hoe hij tijdens de coronaviruscrisis zijn productie voor enkele weken heeft omgebouwd tot het opmaken van beddengoed, maskers en overalls voor Libanese ziekenhuizen die coronavirusgevallen behandelen.

Michele Zanzucchi, een in Libanon gevestigde journaliste en schrijfster, benadrukte drie kwaliteiten van het Libanese volk die in de huidige crisis van grote waarde zouden kunnen zijn: veerkracht, d.w.z. het vermogen om schokken te weerstaan zonder dat ze uitbreken; subsidiariteit, d.w.z. het vermogen om de staat te vervangen wanneer deze er niet in slaagt essentiële diensten te verlenen; en tot slot creativiteit, die heeft geleid tot een oneindig aantal humanitaire, economische, commerciële, politieke en andere projecten.

Younna Bouzamel, de jonge moderator van het Webinar, onderstreepte tot slot hoe Libanon gemaakt lijkt te zijn om de boodschap van broederschap te verwelkomen. Als Johannes Paulus II Libanon niet zozeer had gedefinieerd als een "geografische uitdrukking" maar eerder als een "boodschap", dan is deze boodschap vandaag de dag vooral een aankondiging van broederschap. Grote idealen en realisme samen.